

PARAULA I VIDA

«L'Esperit conduí Jesús al desert...»

Des de dimecres passat, dimecres de Cendra, hem entrat a la Quaresma, temps caracteritzat per una exigència més vigilant de conversió i de renovació, durant el qual tots som convidats a contemplar amb més intensitat el Crist, que es prepara per a realitzar el sacrifici suprem de la Creu. Aquest any, sabent que tants milions de persones han estat afectades per la malaltia o el risc de malaltia vírica a Xina i altres llocs del món, podríem pensar en els malalts, els qui els cuiden i els qui investiguen per paliar les sofrències. Iniciarem l'itinerari penitencial cap a la Pasqua amb un compromís més ferm de pregària i de dejuni per la salut dels malalts i per la pau a tot el món. La salut i la pau, de fet, són dons de Déu que cal invocar amb humilitat i insistent confiança. Sense rendir-nos davant les dificultats, anem a recórrer el camí de la nostra conversió.

La litúrgia d'aquest diumenge primer de Quaresma sempre ens alerta sobre la temptació. Crist va ser temptat i va vèncer. I nosaltres també serem i som temptats, i hem acudir a Ell, misericordiós i clement, perquè tingui

pietat i ens socorri, ens perdoni i ens doni vida. La Quaresma ens convida a unir l'oració i el dejuni, una pràctica penitencial que reclama un esforç espiritual més profund, és a dir, la conversió de cor amb la ferma decisió d'apartar-se del mal i del pecat per disposar-se millor a complir la voluntat de Déu. Dejuni que ens remet a una vida més austera, més en comunió amb els pobres i els que sofreixen. Dejuni de plaers i de despeses supèrflues, dejuni del mal. Amb el dejuni físic, i més encara amb l'interior, el cristià es prepara a seguir Crist i a ser el seu fidel testimoni en tota circumstància. El dejuni, a més, ajuda a comprendre millor les dificultats i els sofriments de tants germans nostres oprimits per la fam, per la misèria i per la guerra. Això ajuda a viure un moviment concret de solidaritat i de compartir amb qui es troba en necessitat.

La Quaresma ens recorda els quaranta dies de dejuni que el Senyor va viure al desert abans de començar la seva missió pública. Avui escoltem a l'Evangeli: «*L'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam*» (Mt 4,1-2). Com Moisès abans de re-

bre les taules de la Llei (cf. Ex 34,8), o Elies abans de trobar el Senyor a la muntanya de l'Horeb (cf. 1Re 19,8), Jesús, pregant i dejunant, es va preparar per a la seva missió, l'inici de la qual va ser un dur enfrontament amb el temptador. Dejunar per voluntat pròpia ens ajuda a conrear l'estil del Bon Samarità —deia el Papa Benet XVI—, que s'inclina i socorre el germà que pateix. En escollir lliurement privar-nos de quelcom per ajudar els altres, demostrem concretament que el proïsme que passa dificultats no ens és estrany. El dejuni té com a finalitat última ajudar-nos a cadascun de nosaltres a fer el do total d'un mateix a Déu. Per tant, allunyem tot allò que distreu l'esperit i intensifiquem el que alimenta l'ànima i l'obre a l'amor de Déu i del proïsme. Pensem en un major interès per la pregària, en la lectura orant de la Bíblia, en el sagrament de la reconciliació i en la participació activa en l'eucaristia, sobretot en la santa missa dominical. Amb aquesta disposició interior entrem en el clima penitencial de la Quaresma, per recórrer un profitós itinerari quaresmal vers la Pasqua.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

XXVIII Jornada Mundial del Malalt

La celebració de la XXVIII Jornada Mundial del Malalt es va fer a tota la diòcesi d'Urgell, i especialment a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, on s'hi van donar cita representants de l'Hospitalitat de Lourdes de la diòcesi, així com la Delegada de Pastoral de la Salut, Gna. Visitation Lorenzo.

La celebració fou presidida per Mn. Ignasi Navarri, Rector de la Parròquia de Sant Ot, i concelebrada per Mn. Jordi Miquel i Mn. Josep M. Solé. Mn. Ignasi Navarri va posar en relleu la significació de la festa, que coincideix amb la celebració de la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La darrera temptació de Crist

Amb aquest títol, Martin Scorsese fa uns anys va rodar una pel·lícula sobre Jesús. És impactant el monòleg final de Jesús a la creu, amb el tema de l'angoixa pel possible abandó del Pare: «*Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*»

Deixant apart la fantasia del guionista de la pel·lícula —en Paul Schrader— el fet és que ens trobem davant la darrera vegada que Jesús era temptat i possiblement la més dura. Durant la seva vida, el diable l'assetjà repetidament: deixar-se portar pels qui cercaven un messianisme polític, utilitzar en benefici propi la seva condició divina, el cansament o la decepció provocat per la manca de comprensió dels deixebles, la por davant el sofriment de la passió... podien haver estat temptacions de Jesús.

Tot just iniciat el seu ministeri apostòlic, els sinòtics recullen tres temptacions de Jesús, durant la seva estada en el desert, després del baptisme.

1. S'acosta el diable: «*Si ets fill de Déu...*». En quin to deuria dir el temptador aquestes paraules? Amb incredulitat, amb aires de burla o amb afany provocador: que Jesús faci ús de la seva condició divina per satisfer la fam?

«*L'home no viu només de pa...*», respon Jesús. No viurà cercant el seu propi interès. No serà un Messies egoista. Multiplicarà els pans quan vegi passar fam als pobres. Ell, en canvi, s'alimentarà de la Paraula viva de Déu.

2. «*Si ets fill de Déu...*» li repeteix el temptador des del pinacle del Temple. Proposa a Jesús una entrada gloriosa a Jerusalem baixant del cel com un Messies gloriós. La protecció de Déu està assegurada. Els àngels en tindran cura.

Però Jesús no serà un Messies triomfador. No vol posar Déu al servei de la seva glòria. No hi haurà senyals del cel. Solament signes per a curar els malalts.

3. Encara una tercera temptació dalt d'una muntanya alta, albirant tots els reialmes de la terra.

Jesús reacciona amb fermesa: «*Ves-te'n d'aquí, Satanàs*». No ha vingut al món per a dominar sinó per a servir els qui viuen oprimits. No serà un Messies dominador sinó servidor. El regne de Déu no s'imposa amb poder sinó que s'ofereix amb amor. I afegeix com un advertiment per a tots els qui vulguin seguir-lo: «*Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a Ell tot sol.*»

Aquestes temptacions venien de fora. La de la creu neix en el seu interior i fa posar en dubte tota la seva obra redemptora. Però Jesús, superant l'humà sentiment d'abandó i decaïment, reafirma la confiança en el Pare: «*Pare, confio el meu alè a les vostres mans*». Tot s'ha acomplert.

PALABRA Y VIDA

«Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu...»

Desde el pasado miércoles, miércoles de Ceniza, hemos entrado en la Cuaresma, tiempo caracterizado por una exigencia más vigilante de conversión y de renovación, durante el cual todos somos invitados a contemplar con más intensidad a Cristo, que se prepara para realizar el sacrificio supremo de la Cruz. Este año, sabiendo que tantos millones de personas han sido afectadas por la enfermedad o el riesgo de enfermedad vírica en China y otros lugares del mundo, podríamos pensar en los enfermos, en quienes los cuidan y los que investigan para paliar los sufrimientos. Iniciaremos el itinerario penitencial hacia la Pascua con un compromiso más firme de oración y de ayuno para la salud de los enfermos y por la paz en todo el mundo. La salud y la paz, de hecho, son dones de Dios que hay que invocar con humildad y perseverante confianza. Sin rendirnos ante las dificultades, recorramos el camino de nuestra conversión.

La liturgia de este domingo primero de Cuaresma siempre nos alerta sobre la tentación. Cristo fue tentado y venció. Y nosotros también seremos y somos tentados, y debemos acudir a Él, misericordioso y clemente, para que tenga piedad y nos socorra, nos perdone y nos dé vida. La Cuaresma nos invita a unir la oración y el ayuno, una práctica penitencial que reclama un esfuerzo espiritual más profundo, es decir, la conversión de corazón con la firme decisión de apartarse del mal y del pecado para disponerse mejor a cumplir la voluntad de Dios. Ayuno que nos remite a una vida más austera, más en comunión con los pobres y los que sufren. Ayuno de placeres y de gastos superfluos, ayuno del mal. Con el ayuno físico, y más aún con el interior, el cristiano se prepara a seguir a Cristo y a ser su fiel testimonio en toda circunstancia. El ayuno, además, ayuda a comprender mejor las dificultades y los sufrimientos de tantos hermanos nuestros oprimidos por el hambre, por la miseria y por la guerra. Esto ayuda a vivir un movimiento concreto de solidaridad y de compartir con quien se encuentra en necesidad.

La Cuaresma nos recuerda los cuarenta días de ayuno que el Señor vivió en el desierto antes de comenzar su misión pública. Hoy escuchamos en el Evangelio: «Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre» (Mt 4,1-2). Como Moisés antes de recibir las tablas de la Ley (cf. Ex 34,8), o Elías antes de encontrar al Señor en el monte Horeb (cf. 1Re 19,8), Jesús, orando y ayunando, se preparó para su misión, cuyo inicio fue un duro enfrentamiento con el tentador. Ayunar por voluntad propia nos ayuda a cultivar el estilo del Buen Samaritano —decía el Papa Benedicto XVI—, que se inclina y socorre al hermano que sufre. Al escoger libremente privarnos de algo para ayudar a los demás, demostramos concretamente que el prójimo que pasa dificultades no nos es extraño. El ayuno tiene como finalidad última ayudarnos a cada uno de nosotros a realizar el don total de uno mismo a Dios. Por tanto, alejamos todo lo que distrae el espíritu e intensifiquemos lo que alimenta el alma y la abre al amor de Dios y del prójimo. Pensamos en un mayor interés por la oración, en la lectura orante de la Biblia, en el sacramento de la reconciliación y en la participación activa en la eucaristía, sobre todo en la santa misa dominical. Con esta disposición interior entremos en el clima penitencial de la Cuaresma, para recorrer un provechoso itinerario cuaresmal hacia la Pascua.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Urgell participa en el Congreso de Laics «Poble de Déu en sortida»

Els participants en el Congrés de Laics «Poble de Déu en sortida»

Un grup de 12 participants amb l'Arquebisbe Joan-Enric i el Vicari de Pastoral Mn. Antoni Elvira, van participar dels dies 14 al 16 de febrer al Congrés de Laics «Poble de Déu en sortida» que organitzava a Madrid la Comissió episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). L'objectiu és impulsar la conversió pastoral i missionera del laïcat en el Poble de Déu, com a signe i instrument de l'anunci de l'Evangelí als homes i dones d'avui. Hi van assistir més de 2.000 persones de totes les diòcesis d'Espanya i dels diferents moviments laicals. En un clima de molta comunió eclesial els congressistes d'Urgell van inserir-se dins dels 80 grups de treball que es van centrar en quatre itineraris: primer anunci, acompanyament, formació i presència del laïcat en la vida pública. Quatre eixos marcats per tres línies d'actuació claus com ho són la sinodalitat, el discerniment i la presència en el món.

El Congrés s'inicià amb la presentació de M. Ángeles Fernández, periodista de TVE, on hi van intervenir el cardenal Ricardo Blázquez, Arquebisbe de Valladolid i President de la Conferència Episcopal Espanyola; el Cardenal Carlos Osoro, Arquebisbe de Madrid;

Isaac Martín, laic i membre de la Comissió Executiva del congrés; i el Cardenal Kevin Farrell, Prefecte del Dicasteri per als Laics, Família i Vida. I després es presentà la ponència inicial a càrrec de José Luis Restán, Director editorial de COPE.

El dissabte 15 de febrer, després de l'Eucaristia, es compartiren les experiències i testimoniatges de les temàtiques tractades. A continuació, s'organitzaren per grups de reflexió, els quals continuaren a la tarda, en què es reprengueren noves experiències i testimoniatges. Durant les diferents sessions s'anà passant pels diferents itineraris del congrés: primer anunci, acompanyament, formació i la presència del laïcat en la vida pública. A la nit va tenir lloc un festival musical.

El diumenge 16 de febrer va tenir lloc la darrera ponència a càrrec de Mons. Antoni Vadell, Bisbe auxiliar de Barcelona, i Ana Medina, membre de la delegació de mitjans de Màlaga i periodista de 13TV. Finalment va tenir lloc l'Eucaristia de clausura, presidida pel Cardenal Blázquez, Arquebisbe de Valladolid i President de la CEE. L'Eucaristia va finalitzar amb l'acció de gràcies de Pilar Rodríguez-Carretero Luna i l'oració d'enviament del Cardenal Blázquez.

Aspecte general del congrés

Els participants en un taller de la jornada

L'Assemblea de Mans Unides presenta la campanya «Qui més pateix el maltractament al planeta no ets tu»

Mans Unides d'Urgell i d'Andorra van celebrar la seva assemblea diocesana l'1 de febrer al Santuari del Sant Crist de Balaguer. La trobada fou presidida l'Arquebisbe Joan-Enric, acompanyat de la Presidenta de Mans Unides, Teresa Cabanes, i del Delegat episcopal, Mn. Lluís Eduard Salinas.

Es va revisar la campanya del 2019, es va aprovar el balanç econòmic i el pressupost dels projectes del 2020, i també es van presentar els materials de la Campanya d'enguany «Qui més pateix el maltractament al planeta no ets tu», que denuncia les conseqüències que el deteriorament mediambiental té sobre milions de persones. La crisi climàtica té, sobretot, un rostre humà: el de 821 milions de persones castigades per la fam; el dels més de 1.000 milions de pobres; el dels que han d'emigrar a la recerca d'un suport que la terra els nega o dels que emmalalteixen a causa de la contaminació de les aigües i dels sòls. La fam i la pobresa són dues realitats molt relacionades amb els danys mediambientals, les petjades més greus són la contaminació, el canvi climàtic, l'esgotament dels recursos, la destrucció d'hàbitats i ecosistemes, les inundacions i les sequeres extremes, la desertització i la desforestació.

Pel que fa a la 60a Campanya de Mans Unides corresponent al 2019, va significar a la Diòcesi unes entrades totals de 72.695,50 euros i la Campanya de 2018 es va completar amb 70.959,11 euros. Sobre el que es recull a les parròquies es va donar gràcies a Déu per la generositat de tothom, que en temps complicats com els actuals, havia tingut un increment de més d'1%, passant de 45.090 euros el 2018, als 45.618 recollits el 2019. Mans Unides va donar gràcies a tots els rectors

i fidels de les parròquies per haver mantingut, i fins incrementat, el que recull a través de les col·lectes.

En un altre ordre de coses, l'Arquebisbe Joan-Enric va compartir la seva experiència encara propera del seu viatge a Jerusalem, Ramal·la i Gaza, al gener, en suport als cristians de Terra Santa i en servei a la pau entre Israel i Palestina. Va posar en relleu el bon treball que religiosos, religioses i laics amb el Patriarcat Llatí de Jerusalem i la Custòdia Franciscana, amb cristians d'altres esglésies i ritus allí presents, realitzen en el dia a dia d'aquelles terres castigades per la violència, la inseguretat i les dificultats contínues per dur a terme la seva missió. Va fer adonar que gràcies a Mans Unides, entre d'altres, com Càritas espanyola, s'afavoreix molt que a la Terra Santa es puguin realitzar projectes de creixement i de servei a la justícia, l'educació, l'atenció a col·lectius desfavorits i, en darrer terme, a la pau per a tots els habitants, sense excloure ningú per la seva confessió religiosa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Lluci I,

papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.

5. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

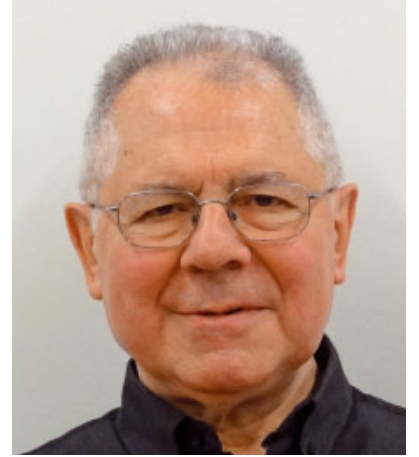
6. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Gn 12,1-4a / Sl 32 / 2Tm 1,8b-10 / Mt 17,1-9]. Sant Joan de Déu (1495-1550), religiós portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalària (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

25 ANYS CPT

«Hem de posar-nos a aplicar molts punts pendents del Concili Tarraconense»

P. BERNABÉ DALMAU, OSB

El P. Bernabé Dalmau, osb, monjo de Montserrat i membre de la Delegació de Pastoral Sagramental i Litúrgia de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, fou participant al Concili Provincial Tarraconense.

«Esperit, què dius a les esglésies de la Tarraconense?». De quina manera es va sentir l'acció de l'Esperit durant el Concili?

En tres moments. El primer en la iniciativa que tingueren els bisbes de convocar-lo, fruit d'un profund discerniment. El segon durant l'etapa preparatòria, en què centenars de fidels de cada diòcesi respongueren els qüestionaris prèviament elaborats. El tercer, en la celebració mateixa.

En quin dels quatre temes majors va intervenir més?

Vaig intervenir en el segon tema, que tractava de la Paraula de Déu i els sacraments, com a relator amb l'assessorament del Dr. Armand Puig i del P. José Aldazábal. Dintre el context del Concili va passar una mica de puntetes, perquè els altres tres temes eren més importants i suscitaven major interès.

La societat ha experimentat canvis exponencials en 25 anys. Cal un nou Concili Provincial Tarraconense?

Una prèvia: per logística i per legislació actuals és impossible un Concili Ecumènic de les característiques del Vaticà II i un Concili Provincial com el nostre de 1995. Hem de ser realistes i posar-nos a aplicar molts punts pendents del Concili Tarraconense.

Diumenge I de Quaresma (A)

COMENTARI

«No permeteu que caiguem en la temptació»

Temptació-pecat: aquest pot ser el resum de les lectures d'avui. La primera ens presenta Adam i Eva al jardí de l'Edèn al mig del qual hi havia l'arbre del coneixement del bé i del mal. Déu els havia prohibit de menjar d'aquest arbre, sota pena de mort, però l'home i la dona en van menjar, fent cas de la *serp*, del temptador: *No moríreu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i... coneixeríeu el bé i el mal.* En van menjar i s'obriren a tots dos els ulls. Tenia raó la serp? Però el resultat és molt diferent del que esperaven: *Llavors s'adonaren que anaven nus: és la nuesa radical, la nuesa, d'una naturalesa feble, la nuesa sobretot del pecat.* Ara s'adona que ha pecat. *Cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars* en un intent de cobrir la seva nuesa, però aquesta és molt més profunda.

En canvi Jesús a l'evangeli surt victoriós del temptador que se li acostà i li diu: *Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.* La resposta de Jesús és clara: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.* Després el diable li diu: *Si ets Fill de Déu tira't daltabaix.* Però Jesús contesta: *No temptis els Senyor, el teu Déu.* I a la tercera temptació: *Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores, Jesús, ferm, li replica: Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.* Jesús rebutja fer servir la seva realitat de Fill de Déu per aconseguir avantatges materials: el pa, l'aplaudiment de la gent, el poder, el tenir, el consumisme, l'orgull. I sempre amb la Paraula de Déu: escoltant-la i fent-ne cas, tot el contrari d'Adam i Eva. Per això sant Pau subratlla: *Així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol, tots els homes són absolts i obtenen la vida.* La desobediència a Déu porta a la mort, l'obediència a la Paraula de Déu a la vida, a la felicitat. La temptació és inevitable; caure en la temptació, no, com ens ho demostra Jesús, sempre i quan l'home visqui de la Paraula de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,7-9;3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal. La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè morírem.» La serp digué a la dona: «No moríreu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obririen a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

► Salm responsorial (50)

R. *Compadriu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-19) (Versió abreujada)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va impedir la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".» Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contesta: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".» Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

► Lectura del llibre del Gènesi (Gén 2,7-9;3,1-7)

El Señor Dios modeló al hombre del polvo del suelo e insufló en su nariz aliento de vida; y el hombre se convirtió en ser vivo. Luego el Señor Dios plantó un jardín en Edén, hacia oriente, y colocó en él al hombre que había modelado. El Señor Dios hizo brotar del suelo toda clase de árboles hermosos para la vista y buenos para comer; además, el árbol de la vida en mitad del jardín, y el árbol del conocimiento del bien y el mal. La serpiente era más astuta que las demás bestias del campo que el Señor había hecho. Y dijo a la mujer: «¿Conque Dios os ha dicho que no comáis de ningún árbol del jardín?». La mujer contestó a la serpiente: «Podemos comer los frutos de los árboles del jardín; pero del fruto del árbol que está en mitad del jardín nos ha dicho Dios: "No comáis de él ni lo toquéis, de lo contrario moriréis"». La serpiente replicó a la mujer: «No, no moriréis; es que Dios sabe que el día en que comáis de él, se os abrirán los ojos, y seréis como Dios en el conocimiento del bien y el mal». Entonces la mujer se dio cuenta de que el árbol era bueno de comer, atrayente a los ojos y deseable para lograr inteligencia; así que tomó de su fruto y comió. Luego se lo dio a su marido, que también comió. Se le abrieron los ojos a los dos y descubrieron que estaban desnudos; y entrelazaron hojas de higuera y se las ciñeron.

► Salmo responsorial (50)

R. *Misericordia, Señor, hemos pecado.*

► Lectura de la carta de san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-19) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Si por el delito de uno solo la muerte inauguró su reinado a través de uno solo, con cuánta más razón los que reciben a raudales el don gratuito de la justificación reinarán en la vida gracias a uno solo, Jesucristo. En resumen, lo mismo que por un solo delito resultó condena para todos, así también por un acto de justicia resultó justificación y vida para todos. Pues, así como por la desobediencia de un solo hombre, todos fueron constituidos pecadores, así también por la obediencia de uno solo, todos serán constituidos justos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,1-11)

En aquel tiempo, Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre. El tentador se le acercó y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en panes». Pero él contestó: «Está escrito: "No solo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios"». Entonces el diablo lo llevó a la ciudad santa, lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate abajo, porque está escrito: "Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti y te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras"». Jesús le dijo: «También está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios"». De nuevo el diablo lo llevó a un monte altísimo y le mostró los reinos del mundo y su gloria, y le dijo: «Todo esto te daré, si te postras y me adoras». Entonces le dijo Jesús: «Vete, Satanás, porque está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto"». Entonces lo dejó el diablo, y he aquí que se acercaron los ángeles y lo servían.